

Ваюнития. Историцитѣ Дриновѣ, Иречекѣ, Новаковичѣ и Ковачевичѣ твърдятъ, че тази областъ се намирала въ Епиръ¹⁷. Сречковичѣ я поставя на лѣвата страна на р. Вардаръ и за неинъ главенъ градъ означава Радовищъ¹⁸. Баласчевъ отождествява ваюнититѣ (βαϊουνῆτι) съ бабунитѣ и слѣдователно областъта Ваюнития, дѣто тѣ сж обитавали, би трѣбвало да се постави около планината Бабуна въ Македония¹⁹. Послѣдното мнѣние се явява по-основателно, защото, ако тя дѣйствително отъ началото се намирала въ Епиръ, ваюнититѣ едва ли би имали възможность, заедно съ другитѣ македонски словѣни да взематъ участие (676) въ обсадата на гр. Солунъ²⁰. Освѣнъ ако се прѣдположи, че тѣ слѣдъ безуспѣшното му обсаждане се изселили отъ Македония и се заселили въ Епиръ.

Берзития. Тази областъ се простирала на дѣсната страна на р. Вардаръ и около р. Черна. Берзититѣ (βερζῆται) заедно съ другитѣ македонски словѣни взели участие (676) въ безуспѣшната обсада на Солунъ²¹. По свидѣтелството на Теофана, българскиятъ владѣтель, князь Телеригъ (774) изпратилъ 12 хиляди войника, за да оплѣнятъ Берзития (Βερζητία) и жителитѣ ѝ да прѣселятъ въ България²². Една часть отъ сегашното маке-

¹⁷ Дриновъ М. С. Заселение, 173.

„ Иречекъ К. И. История на българитѣ, 152.

„ Новаковић Ст. Први основи сл. книжевности, 27.

„ Ковачевичи и Јовановић. Историја, I, 87.

¹⁸ Срећковић П. Историја, I, 60.

¹⁹ Баласчевъ Г. Бѣлѣжки, 27.

²⁰ Tougard A. De l'histoire profane, 118.

²¹ Ibid.

²² Theoph. I, 691 „Τῷ δὲ ἄνωβριφ μὴνί τῆς αὐτῆς ἐβ' ἰνδικτιῶνος ἐδέξατο μανδάτον ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ Βουλγαρίας ἐκ τῶν κρυπτῶν φίλων αὐτοῦ, ὅτι ἀποστέλλει ὁ κύρις Βουλγαρίας ἐβ' ἑλιάδας λαὸν καὶ Βοιῶν εἰς τὸ αἰχμαλωτεῦσαι τὴν Βερζητίαν καὶ μεταστῆσαι αὐτοὺς εἰς Βουλγαρίαν“.